

Sygnatura akt II C 698/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. L.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 698/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2019 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko A. L., powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 5.519,38 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 27 grudnia 2018 roku została zawarta umowa sprzedaży przysługującej spółce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wierzytelności wobec pozwanej wynikającej z umowy pożyczki z dnia 31 października 2018 roku na rzecz D. W. OU. W dniu 10 października 2019 roku powód zawarł z D. W. OU umowę cesji wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającej ze wskazanej umowy pożyczki. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: kapitał udzielonej pożyczki, kwota prowizji oraz odsetki kapitałowe i odsetki skapitalizowane od nieterminowej płatności.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 17, odpis KRS k. 18-18v, pismo k. 14)

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 czerwca 2020 roku, pozwana reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła iż powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszym procesie. Z załączonych do akt dokumentów w ocenie pozwanej nie wynika legitymacja kolejnych zbywców do dysponowania wierzytelnością. Zdaniem pozwanej powód nie udowodnił również istnienia

wierzytelności. Do akt sprawy nie załączono umowy pożyczki ani dowodów potwierdzających, że wierzyciel pierwotny wykonał jakąkolwiek umowę pożyczki na rzecz pozwanej. Pozwana wskazała na brak jej wniosku o udzielenie pożyczki

(odpowiedź na pozew k. 71-71v, pełnomocnictwo k. 73)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczkobiorcom pożyczek po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w ramowej umowie pożyczki; umowy zawierane były za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Przedmiotem umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie ramowej pożyczki, oraz umowie refinansującej pożyczki.. Zgodnie z umową ramową, umowę pożyczki refinansującej uważało się za zawartą w chwili uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie. Warunki udzielenia pożyczki refinansującej określał formularz informacyjny oraz umowa pożyczki refinansującej, przesyłane pożyczkobiorcy na trwałym nośniku. W celu złożenia wniosku i otrzymania pożyczki pożyczkobiorca m.in. tworzył profil klienta na stronie internetowej oraz dokonywał opłaty za rejestrację. Po utworzeniu konta pożyczkodawca weryfikował prawdziwość danych pożyczkobiorcy. Poprawna weryfikacja była warunkiem koniecznym udzielenia pożyczki. Refinansowanie możliwe było po uiszczeniu opłaty za refinansowanie na rzecz pożyczkodawcy. Do wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej stosowało się odpowiednio postanowienia ramowej umowy pożyczki oraz regulaminu rejestracji, składania wniosków o udzielenie pożyczki i świadczenia innych usług przez pośrednika dotyczące wniosku o udzielenie pożyczki.

(umowy k. 53-57)

W dniu 27 grudnia 2018 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a D. W. OÜ z siedzibą w T. została zawarta umowa cesji wierzytelności. Jak wynika z § 1 ust. 1 tej umowy, jej przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy, sporządzonym według stanu tych wierzytelności na dzień 27 grudnia 2018 roku w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

(kserokopia umowy cesji wierzytelności k. 32-33)

W dniu 10 października 2019 roku pomiędzy D. W. OÜ z siedzibą w T. (Estonia), a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Jak wynika z § 1 ust. 1 tej umowy, jej przedmiotem były wymagalne i niespłacone wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy, sporządzonym według stanu na dzień 27 września 2019 roku w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 19-21)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgłoszone w sprawie roszczenie oparte zostało na treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Pozwana kwestionowała zarówno istnienie wierzytelności opisanej w pozwie, jak też, aby powód był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego wierzytelności z tytułu umowy pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, oznaczona w sposób dostateczny, tzn. określająca strony stosunku, świadczenie i przedmiot świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego, III CKN 423/98).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia, jak również fakt wstąpienia w uprawnienia wierzyciela w ramach danego stosunku zobowiązaniowego, a w konsekwencji, że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

W niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, że wierzytelność we wskazanej kwocie faktycznie istnieje, a zatem że powód posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

Powód nie wykazał, aby pozwana zawarła umowę pożyczki z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. w dniu 31 października 2018 roku. Wprawdzie powód do pozwu dołączył treść umowy pożyczki refinansującej oraz umowy ramowej pożyczki, które pozwalają poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez Arena (...) działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki na warunkach wskazanych w pozwie. Wątpliwość budzi także fakt, że kwota 0,01 zł miała zostać przekazana w lipcu 2015 roku /k.58/, a zatem ponad 3 lata wcześniej aniżeli miała zostać zawarta przedmiotowa umowa pożyczki. Powód do zamknięcia rozprawy złożył niepodpisaną przez pozwaną umowę pożyczki, umowę ramową, odpisy pism kierowanych do pozwanej, a także wydruki dotyczące określonych wpłat, których moc dowodowa w ocenie Sądu jest niewystarczająca do uwzględnienia powództwa wobec stanowiska pozwanej, która negowała istnienie wierzytelności z umowy pożyczki. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia, potwierdzenia transakcji) generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Złożone przez powoda – do dnia zamknięcia rozprawy - dokumenty (poza potwierdzeniami przelewów) są to dokumenty prywatne, więc ich moc dowodowa jest ograniczona; w świetle braku innego materiału dowodowego, stanowią one jedynie kontynuację twierdzeń procesowych powoda i równie dobrze mogłyby stanowić część uzasadnienia pozwu, a nie dowód na zasadność jego żądania. Dokumenty te nie mogą być dowodem na to, że doszło do zawarcia umowy pożyczki. W niniejszej sprawie brak jest także podstaw do przyjęcia, że umowa została doręczona pozwanej przed zawarciem umowy (art. 384 § 4 k.c.), oraz że zaakceptowała ona treść tych dokumentów. Gdyby nawet przyjąć, że pozwanej doręczono takie dokumenty, to powód nie wykazał, aby pozwana złożyła oświadczenie woli w opisany w umowie ramowej sposób. Sam fakt rejestracji na stronie pożyczkodawcy nie przesądza o zawarciu umowy. Strona ma bowiem prawo zapoznać się z samą ofertą przedstawioną przez pożyczkodawcę. Powód nie dołączył do pozwu potwierdzenia doręczenia pozwanej umowy na trwałym nośniku. Ostatecznie stwierdzić należy, że choć powód wykazał, że pożyczkodawca dysponował danymi osobowymi pozwanej, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwana złożyła jakiegokolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarła umowę pożyczki refinansującej. Strona powodowa nie złożyła wniosku pozwanej o udzielenie pożyczki złożonego w systemie informatycznym. Brak jest zatem w aktach rozpoznawanej sprawy oświadczenia pozwanej potwierdzającego wolę zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem. Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008

r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Powód, który powołuje się na nabycie wierzytelności w wyniku cesji powinien bowiem wykazać wszelkie okoliczności, które obciążałyby pierwotnego wierzyciela, gdyby to on wytaczał powództwo.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił przedmiotowe powództwo, orzekając jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach procesu, jak w pkt 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl, którego powód, jako strona przegrywająca sprawę na żądanie pozwanej, obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.800 zł (§ 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.